

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2006 r. — Kaimer i inni przeciwko Komisji

(Sprawa T-379/06)

(2007/C 42/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kaimer GmbH & Co. Holding (Essen, Niemcy), SANHA GmbH Kaimer & Co. KG (Essen, Niemcy) i Sanha Italia srl. (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: J. Brück, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r., zmienionej przez decyzję pozwanej z dnia 29 września 2006 r., doręczonej trzem skarżącym w dniu 5 października 2006 r., dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza rurowe),
- ewentualnie skrócenie czasu trwania domniemanego naruszenia popełnionego przez trzy skarżące, które zostało ustalone w art. 1 wspomnianej decyzji oraz uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na trzy skarżące w art. 3 zaskarżonej decyzji,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie COMP/F-1/38.121 — Złącza rurowe. W zaskarżonej decyzji na skarżące nałożono grzywnę za naruszenie art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia EOG. W opinii Komisji uczestniczyły one w szeregu porozumień w formie ustaleń cen, uzgodnień cenników i rabatów, uzgodnień mechanizmów stosowania podwyżek cen, podziału rynków i klientów oraz wymiany innych informacji gospodarczych na rynku miedzianych złączy rurowych i złączy rurowych ze stopu miedzi.

Skarżące przytaczają cztery zarzuty na poparcie swojej skargi.

W pierwszej kolejności skarżące w szczególności podnoszą, że w celu uzasadnienia decyzji pozwana wykorzystała dokumenty, co do których skarżącym odmówiono prawa do obrony.

W drugiej kolejności skarżące w szczególności podnoszą, że Komisja naruszyła wynikający z art. 253 WE obowiązek uzasadnienia. W opinii skarżących zaskarżona decyzja nie została dostatecznie uzasadniona ze względu na nieprawidłowe ustalenie faktów będących przedmiotem postępowania. Ponadto okoliczności odciążające nie zostały uwzględnione, a dowody zostały błędnie ocenione.

W dalszej kolejności skarżące kwestionują uznanie przez Komisję stwierdzonych faktów za złożone naruszenie art. 81 ust. 1 WE.

W czwartej kolejności podnoszą one posiłkowo, że ustalenie wysokości grzywny nastąpiło w oparciu o zbyt długi czas trwania naruszenia, stanowiąc nadużycie władzy, oraz że w stosunku do skarżących nie uwzględniono okoliczności łagodzących.

Ostatecznie skarżące utrzymują, że z uwagi na kwotę grzywny Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2006 r. — FRA.BO przeciwko Komisji

(Sprawa T-381/06)

(2007/C 42/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FRA.BO SpA (Milan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. Celli i F. Distefano)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji z dnia 20 września 2006 r. (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza — C(2006) 4180 wersja ostateczna) dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE w odniesieniu do kwoty grzywny nałożonej na stronę skarżącą;
- obniżenie grzywny nałożonej na stronę skarżącą w ramach przysługującego Sądowi nieograniczonego prawa orzekania oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie COMP/F-1/38.121 — Złącza, w której Komisja stwierdziła, że skarżąca wraz z innymi przedsiębiorstwami naruszyła art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia o EOG poprzez ustalanie cen, uzgadnianie cenników oraz zniżek i rabatów, wprowadzanie mechanizmów koordynacji podwyżek cen, przydział rynków krajowych oraz klientów i wymianę innych informacji handlowych.

Skarżąca kwestionuje zaskarżoną decyzję z następujących powodów:

- Skarżąca utrzymuje w pierwszej kolejności, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła podstawowe zasady prawa poprzez niewłaściwe i niezgodne z prawem zastosowanie zasad komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. (1)
- Skarżąca utrzymuje w dalszej kolejności, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, przyznając FRA.BO nieproporcjonalnie niskie obniżenie grzywny wynoszące 20 % na podstawie komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r. i naruszyła podstawowe zasady proporcjonalności, uzasadnionych oczekiwań i obowiązku uzasadnienia.

(1) Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. C 45 z 2002 r., str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2006 r. — Tomkins przeciwko Komisji

(Sprawa T-382/06)

(2007/C 42/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tomkins plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo)
(przedstawiciele: T. Soames i S. Jordan, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 20 września 2006 r. (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza — C(2006) 4180 wersja ostateczna) dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG w zakresie odnoszącym się do strony skarżącej lub tytułem żądania ewentualnego
- zmiana art. 2 lit. h) spornej decyzji w celu obniżenia grzywny nałożonej na skarżącą i na spółkę Pegler oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie COMP/F-1/38.121 — Złącza, w której Komisja uznała skarżącą za solidarnie odpowiedzialną wraz z Pegler Ltd. za naruszenie art. 81 WE w przemyśle złączy miedzianych w okresie od 31 grudnia 1988 r. do 22 marca 2001 r. i obciążyła ją grzywną w wysokości 5,25 mln EUR. Tytułem żądania ewentualnego skarżąca wnosi o zmianę art. 2 lit. h) spornej decyzji.

Skarżąca utrzymuje naruszenie przez Komisję art. 230 WE z następujących powodów:

Po pierwsze, Komisja naruszyła rzekomo zasady regulujące odpowiedzialność spółek dominujących za działania ich spółek zależnych, uznając, że skarżąca ponosi odpowiedzialność solidarną za działania spółki Pegler, będącej uprzednio jedną z jej spółek zależnych. W tym względzie skarżąca utrzymuje, że Komisja popełniła oczywisty błąd co do prawa polegający na niewłaściwym określeniu podstawy prawnej odpowiedzialności spółki dominującej i niewłaściwym zastosowaniu zasad odpowiedzialności udziałowców w okolicznościach faktycznych, w których nie znajdowały one zastosowania. Ponadto skarżąca utrzymuje, że Komisja popełniła błąd, opierając się na rzekomym zakresie działalności handlowej skarżącej w sektorze budowlanym, który miała ona uznać za mający znaczenie w kwestii tego, czy skarżąca była wyłącznie inwestorem finansowym, który przeniósł operacyjną odpowiedzialność na spółkę Pegler na lokalnym szczeblu przedsiębiorstwa. Skarżąca dodaje, że niewywiązanie się przez Komisję z ciężącego na niej obowiązku ustalenia odpowiedzialności udziałowca i przeniesienie tego ciężaru na udziałowca w tym przypadku stanowi naruszenie zasady domniemania niewinności.

Po drugie skarżąca utrzymuje, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu co do okoliczności faktycznych i nie przedstawiła w sposób wymagany prawem jakichkolwiek dowodów dotyczących decydującego wpływu skarżącej na handlowe zachowanie spółki Pegler. Zgodnie z twierdzeniami skarżącej, okoliczności faktyczne nie wskazują na odpowiedzialność skarżącej ani na podstawie właściwych przepisów, które nie zostały zastosowane przez Komisję, albo zostały przez nią zastosowane w sposób niewłaściwy, ani też na podstawie niewłaściwych przepisów wskazanych przez Komisję.

Po trzecie skarżąca twierdzi, że Komisja nie wskazała w odpowiedni sposób powodów, z których uznała dowody przedstawione przez skarżącą za niewystarczające dla obalenia domniemania decydującego wpływu.

Po czwarte skarżąca utrzymuje, że Komisja zastosowała błędne kryterium, stosując podwyżkę grzywny ze względu na skutek odstraszący i nie oceniła w sposób właściwy dowodów stanowiących podstawę dla obliczenia okresu uczestnictwa spółki Pegler w kartelu, co spowodowało bezpodstawne i niewłaściwe określenie czasu trwania naruszenia.